

Přej si a bude ti přáno

24
dní
do
Vánoc

MICHALA
RIES

Román

24 dní
do Vánoc

Copyright © Michala Ries 2022

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Krčová, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5405-2 (pdf)

MICHALA RIES

24 dní do Vánoc

přeložila Lucie Krčová

*Moje zima je bílá. Větry náhodné
sotva vyštěknou zpod bran.
Moje zima je hezká.
Zahodíme
starý klobouk melancholie
a běžme prostovlasí do strmého břehu.
Moje zima je něžnost,
jiskření hvězd
a čirý třpyt sněhu.*

ZIMA, MIROSLAV VÁLEK

30. LISTOPADU

*„Už se zase těšíme na Ježíška,
copak nám letos nadělí?“*

Lubomír Lipský a spol. –

Už se zase těšíme na Ježíška

„JEŠTĚ JEDNOU TI GRATULUJU! NA TO MÍSTO SE FAKT HODÍŠ!“

Přikývnu a snažím se před naší regionální ředitelkou tvářit nadšeně.

Snažím se tak cítit.

Od Nového roku se z Niny-farmaceutky stane Nina-zodpovědná farmaceutka, vedoucí lékárny. Naše vedoucí Viki je už pár týdnů na neschopence a brzo nastoupí na mateřskou dovolenou. A já jsem ta vyvolená, která převezme její místo.

Budu šéfka, zodpovědná za tři kolegyně a sanitářku. Teda, tu třetí kolegyni ještě budeme muset po Novém roce najít. A co se týká mé náplně práce, ta zůstane v podstatě pořád stejná, jen to teď budu mít černé na bílém. A k tomu vyšší plat.

Kolegyně mi gratulují a já se nemůžu zbavit pocitu, že mají větší radost než já.

S úlevou si oddechnu, když se všichni zase vrátí ke své práci.

Hodinu před koncem pracovní doby mi Mariah Carey roztančí mobil ležící na stole. Domíchám mast, poslechnu si refrén a až potom hovor přijmu.

„Haló?“

„Slečno Nino, tady je Marie Mondoková z realitní kanceláře. Mám pro vás skvělé zprávy! Ten byt v Trenčínské ulici, na který jsme se byli podívat před třemi týdny, je váš! Majitelce jste se líbili nejvíc ze všech zájemců!“

Aha. Myslela jsem si, že z toho nic nebude, když se tak dlouho neozvala.

„No... to je... super?“ dokončím otázkou.

„To teda je! Kdy byste se mohli zastavit podepsat smlouvu?“

„Domluví se s přítelem a dáme vám vědět, ano?“

Po pár nadšených větách zavěsí.

Nafouknu tváře a nahlas vydechnu.

„Špatné zprávy?“ otočí se na mě kolegyně Jelka.

Pomalu zavrtím hlavou. „Ba naopak, fantastické.“

„Tak proč se tak tváříš?“

Chvilí na ni jen tak tiše civím, než se mi podaří najít tu správnou odpověď.

„Premenstruační syndrom.“

Chápavě přikývne, otevře zásuvku a hodí po mně čokoládu.

Musí být těžké protloukat se životem jako muž, bez možnosti se vymluvit prakticky na cokoli včetně menstruace. Kdyby existoval slovník zázračných slov, menstruace a všechny její obměny by měly trůnit na čestném místě.

Když o půl patě konečně zavřeme, vyvezu ven svoje elektrické kolo. Poupravím velkou červenou mašli se zlatým lemem, kterou jsem si na něj dnes ráno uvázala. Je konec listopadu, takže je nejvyšší čas na vánoční výzdobu.

Kouknu nahoru na stmívající se, ale jasnou oblohu. Dnes by mohlo mrznout.

Poslední dva roky nebyl téměř žádný sníh, ale ještě není ani prosinec a už mrzlo i přes den! To mi do žil vlévá naději.

Jsem asi v půli cesty domů, když zahlédnu svou sestru Violu. Chci ji nenápadně objet.

„Haló! Nino! Stůůůůůj! Nino!“

Mise neúspěšná. Zastavím a počkám, dokud ke mně nedoběhne.

Tváře má červené a usmívá se od ucha k uchu.

„Chtěla jsem počkat do tvých narozenin, ale asi je to osud, že tě vidím.“

Narozeniny mám za tři dny. „Nechápu, o čem to mluvíš...“

„Silvestr slavíme v Paříži. Ty, já, Eiffelovka a záplava mužů, kteří umí skvěle líbat!“

„Proč si myslíš, že Francouzi umí skvěle líbat?“ chytím se téhle její myšlenky, protože to ostatní ještě potřebuju zpracovat. „Nikdy jsi žádného nepolíbila.“

„Francouzský polibek přece!“

„A kdo je to všechny naučil? Je to dovednost, která přechází z otce na syna? Myslíš, že to spolu trénují?“

„Ty jsi nechutná!“

„Tak jinak si neumím vysvětlit, jak by tohle umění mohli ovládat plošně všichni Francouzi, pokud je to nenaučili jejich otcové a tak dále. Ústní podání, chápeš. Myslím, že takhle se odedávna definuje tradice.“

Při té představě se uchechtnu a Viola se zděšeně otřese.

„No, radši to nechme být. Řekni mi, jak velkou radost máš z mého dárku?“

Přejde mě humor. Jak velkou mám radost?

„Víš, že nerada létám.“

Letěla jsem jen jednou, a to na dovolenou do Turecka. Celou dobu jsem se bála, že nám do motoru vletí hejno hus a všichni zemřeme.

„Let do Paříže je docela krátký. Francii jsem vybrala právě kvůli tomu, abys to zvládla. A budu přece s tebou.“

Vykouzlím strojený úsměv. Dnes jich je jaksí moc.

„Na jak dlouho to je? Silvestr jsem měla trávit s Radkem.“

„Na čtyři dny. Už jsem koupila letenku na tvé jméno, nedá se to zrušit. Já mu to vysvětlím. Bude to super, uvidíš!“

„Ještě si o tom promluvíme později, ano? Teď už musím jít.“

„Dobře, měj se! Au revoir!“

Než se dostanu na náměstí, setmí se. Zastavím u vánočního stromku. Už jsou na něm zavěšená světýlka, ale zatím nesvítí. Rozsvěcet se bude až prvního prosince, jako každý rok. Sesednu z kola a rozhlédnu se kolem sebe.

Dnes je tu trochu pusto, ale zítra...

Miluju Vánoce, nakupování dárečků a vánoční výzdobu. A světýlka, hooodně světýlek! Miluju všechno, co se týká Vánoc. Je to moc krásné, kouzelné a poklidné období.

Posadím se na studenou lavičku a povzdechnu si.

Co se to se mnou děje? Proč nemám radost z pracovního úspěchu? Z pokroku ve vztahu, který s sebou přináší společné bydlení? Proč se neraduju z Violina dárku? Let bude krátký a ten výlet může být skvělý.

Moje úvahy přeruší pár, který se zastaví kousek ode mě. On ji objímá okolo ramen a ona si mu položí hlavu na rameno.

„Zlato?“

„Hm?“

„Kdybys měl dnes zemřít, čeho v životě bys nejvíc litoval?“

Napnu uši, protože mě to zaujme.

„Co je to za morbidní otázku?“

„Není morbidní. Odpověz.“

„Co já vím? Asi ničeho. Mám svůj život rád takový, jaký je.“

Potom se mezi nimi rozhostí dlouhé ticho.

„Pojď, vezmeme se.“

Ona od něj odstoupí a šokovaně se zeptá: „Cože?“

„Vezmi si mě. Litoval bych toho, že jsem ti nikdy nedal najevo, jak moc mi na tobě záleží. Buď moje žena.“

„Ty mě... ty mě...“

„Ano. Prsten koupíme zítra, můžeš si vybrat. Nelitoval bych toho, jak jsem žil, ale toho, co jsem nestihl udělat. Vezmeš si mě?“

Ona ze sebe vydá rozechvělé ano.

Padnou si do náručí a smějí se a pláčou zároveň.

A já? Jen tiše závidím.

O několik minut později mě požádají, abych je vyfotila.

První zasnubní.

Gratuluju jim.

Odejdou a já si znovu sednu na lavičku.

Čeho bych nejvíc litovala já, kdybych dnes měla zemřít?

Litovala bych toho, že jsem nežila tak, jak jsem chtěla. Že jsem se řídila víc strachem než svými tužbami. Litovala bych hodně věcí... těch, které jsem udělala, i těch, jež jsem neudělala, toho, co jsem neřekla, i toho, co jsem řekla a neomluvila se za to. Že jsem častěji dělala to, co se má, než to, co chtělo moje srdce.

Rozrušeně vstanu a vzápětí si znovu sednu.

Nebývala jsem vždycky taková.

Zodpovědná. Usazená. Všem ve všem vyhovující.

Měla jsem jiskru. Řídila jsem se srdcem, byla jsem nebojácná a bezprostřední a okolí mě často označovalo za praštěnou. Líbilo se mi být taková. Líbilo se mi být jiná. Kdy jsem přestala říkat, co si opravdu myslím a cítím? Proč už najednou nemám bláznivé nápady? Kam zmizel můj sarkastický humor?

Ta změna mě najednou šokuje. Tak nějak jsem to vždycky přikládala dospělosti, ale dospět přece neznamená přestat být sama sebou...

Máma často říkala, že bych se měla začít chovat normálně. Mít normální práci, normální vztah, vést normální život. Být jako ostatní.

A teď jsem jako ostatní. Žiju spořádaný život. Bez jiskry.

Zima mi zalézá pod kabát, ale já ji ignoruju, protože se mi v hlavě pomalu rodí nápad a s ním přichází i hřejivé teplo na hrudi.

Naskočím na kolo a rychle šlápnu do pedálů. Do bytu doslova vletím. Ruce se mi rozrušením třesou, když si sedám za stůl s perem a listem papíru.

Do Vánoc zbývá dvacet čtyři dní.

Dvacet čtyři dní, během kterých můžu napravit chyby a splnit si sny.

Dvacet čtyři dní, během nichž můžu dělat bláznivé i vážné věci.

Dvacet čtyři dní je dost dlouhá doba na to, abych znovu našla sama sebe.

Vánoční období je přece jedinečné a kouzelné. Magické.

Vyrobím si svůj vlastní adventní kalendář, i když první adventní neděli jsem už promeškala. Adventní plán!

Začnu psát. Jeden řádek za druhým. Ani nemusím moc přemýšlet a ta správná slova mi přichází na mysl sama.

Některé nápady mě znervózňují, sotva je napíšu na papír, zatímco jiné mě naplňují radostným očekáváním.

Potichu odložím pero a každý nápad nahlas přečtu. Některé jsou trochu hloupé a jiné zase natolik vážné, až se mi srdce svírá strachy.

„Zní to výstředně. Bláznivě. Nesmyslně,“ přesvědčuju sama sebe, ale i když se mi rozum celý ten šílený nápad snaží rozmluvit, srdce mi v hrudi radostně poskakuje.

Ano! Ano! Ano!

Udělej to, prosím, udělej!

„Jestli do toho půjdu, změní mi to celý život,“ zamumlám si pod nos a roztřesu se.

Je to pravda. Víím, že je. Některé věci na mém seznamu... nebudou se dát vzít zpět.

Ale i tak to chci. Zkusit najít tu svobodnou Ninu. Naposledy jsem se s ní setkala před deseti lety.

Zhluboka se nadechnu, snažím se sebrat odvahu.

Nůžkami rozstříhám papír na dvacet čtyři proužků.

Z parapetu v obýváku vezmu malé kulaté akvárium. Před pár dny mi zemřela rybička, betta bojovnice. Asi nebyla tak bojovná, jak naznačovalo její jméno. Spláchla jsem ji do záchodu a na akvárium jaksi zapomněla.

Teď z něj vyliju odporně páchnoucí vodu, umyju ho a vytřu utěrkou. Po cestě zpět ke stolu odlepím z okna velkou sněhovou vločku a nalepím ji na akvárium.

Potom tam nasypu dvacet tři popsaných proužků.

Jeden nechám ležet před sebou. Další dny budu losovat.

Tímhle musím začít.

Obleču si šaty, které se mu na mně nelíbí. Jsou tygrované. Podle mě jsou super. Vlasy si svážu do koňského ohonu. Ani to se mu na mně nelíbí. A nanesu si jasně červenou rtěnku. Tu přímo nesnáší.

Podívám se na sebe do zrcadla a spokojeně přikývnu.

Decentní Nina je pryč.

Když mě takovou uvidí, mělo by mu dojít, že rozchod se mnou je vlastně výhra.

Vyrazím z domu. Jdu pěšky, protože Radek bydlí jen o dvě ulice dál.

Poznali jsme se před rokem a půl na narozeninové oslavě u mých přátel. Začali jsme se bavit až ve chvíli, kdy jsem si oblékala kabát a venku na mě čekal taxík. Zeptal se mě na číslo, pozval mě na rande, po večeri mě políbil a začali jsme spolu chodit.

Dodnes jsem mu neřekla, že ho miluju. Ale já jsem to ještě neřekla žádnému muži. U nás doma se vyznáními neplýtvalo a já také nejsem z těch žen, které by kolem sebe házely silnými slovy.

Pamatuju si, že když jsem se jednou jako malá mámy zeptala, jestli mě má ráda, odpověděla mi, ať se neptám na hlouposti, když to přece vím.

Radkovi jsem to ale neřekla ne proto, že má všechny vlastnosti, které matka očekávala ode mě, ale protože ho nemiluju.

Mám ho moc ráda. Je mi s ním dobře. Měli bychom pěkný život.

Dlouho jsem si myslela, že je to tak v pořádku, že to stačí. Že velké lásky stejně nakonec bolí a lidi nekončí jako v milostných

románech a filmech. Jenže před několika týdny zmínil společné bydlení a mě ta myšlenka doslova zabořila.

Další krok ve vztahu.

Radek mě informoval o vztahové posloupnosti: chození – společné bydlení – manželství – děti.

Nový rok, nový krok.

Jenom si to musím poznačit do kalendáře, abych na to náhodou nezapomněla!

Asi jsem doufala, že se na mě něco z té jeho spořádanosti napelí, když budeme spolu...

Souhlasila jsem s jeho nabídkou začít si hledat společný byt, ale zároveň jsem v sobě cítila náznak jakési neochoty.

Namlouvala jsem si, že mám strach z neznámého, který, až spolu začneme bydlet, opadne.

S každou další prohlídkou bytu jsem však byla víc a víc nervózní.

Pravda je taková, že i když je vztah s ním snadný, nechci s ním být.

Odemknu vchodové dveře a s klíči v ruce stojím před jeho bytem.

Dlaně mám zpocené, žaludek se mi třese a kolena ještě víc.

Opravdu se chceš rozejít s hodným mužem kvůli svému bláznivému adventnímu plánu?

Znejistím.

Mám pocit, jako bych se rozhodovala, jestli nastoupím na horskou dráhu, nebo zůstanu na pevné zemi.

Nesnáším kolotoče. Pozvracím se už jen z pohledu na to, jak se točí, a nemusím v nich ani být.

Z nějakého zvláštního důvodu vím, že když to udělám, a splním tak první úkol ze svého adventního plánu, potom zvládnou i všechny ostatní.

Nadechnu se a strčím klíč do zámku.

Otevřu dveře a zavolám na něj jménem.

Když se s úsměvem objeví, shodím z ramen kabát a vyzuju si boty.

Když si mě ale od hlavy až po paty prohlédne, úsměv mu z tváře zmizí.

„Panebože, vypadáš jako prostitutka v zoo.“

Přiložím si ruku na ústa, abych ovládla smích.

A potom se rozpláču.

„Nechci s tebou žít v tom úžasném bytě v centru s obrovským francouzským oknem a vanou velkou jako celá moje současná koupelna.“ Přejdou ke gauči a posadím se. Začnu škytat. „Jsi hodný člověk, ale chci se s tebou rozejít.“

Po překonání prvotního šoku si ke mně přisedne a začne mě utěšovat.

On mě.

„Promiň,“ fňukám navzdory protivnému škytání. „Chci od života něco jiného. Mám svůj adventní plán a musím ho dodržet. Obsahuje i věci, které bych jako zadaná nemohla dělat, takže jsem musela začít tebou. Omlouvám se, že jsem si papírek s rozchodem čestně nevylosovala. Možná bychom spolu byli ještě tři týdny, ale já jsem to zkrátka musela udělat jako první.“

„O čem to mluvíš?“

„Ach, o ničem,“ nenápadně si utřu usoplený nos o jeho svetr. „Já...“

Nestihnu odpovědět.

Pozvracím se.

Na koberec v obýváku. A podruhé do záchodu.

Logické vysvětlení je, že to způsobil ten camembert, který jsem těsně před odchodem z práce snědla s rohlíkem. Byl tři týdny prošlý, ale co by mohlo být sýru, který už se plesnivý prodává?

Je tu ale ještě jedno vysvětlení a tomu věřím jaksi víc.

Nasedla jsem totiž na horskou dráhu.

1. PROSINCE

„A třeba se svět změní aspoň na jednu noc.“

Marek Ztracený – Snad se něco stane

KDYŽ SE PROBUDÍM, VENKU JE JEŠTĚ TMA, COŽ ZNAMENÁ, ŽE může být klidně i půl sedmé, protože v zimě je tma skoro pořád.

To však hraje do karet světelnému řetězu na mém okně. I tomu na balkoně. I tomu nad kuchyňskou linkou. A, samozřejmě, tomu na stromečku.

Posadím se a spustím nohy na huňatý koberec.

Noc jsem měla klidnou a bezesnou. Myslím, že jsem včera plakala ani ne tak kvůli rozchodu, ale proto, že jsem Radkovi nechtěla ublížit.

Je hodný a já taky.

Teď však necítím smutek, naopak. Cítím zvláštní radost a klid.

Jak je možné, že jsem ztratila rok a půl života ve vztahu s mužem, kterého jsem od začátku považovala jen za kamaráda?

Tak málo se v sobě vyznám?

Snažím se nad tím radši nepřemýšlet, protáhnu se a podvolím se očekávání, které do mě pomyslně štouchá prstem.

Rozběhnu se ke stolu, kde na mě čeká moje adventní akvárium.

Strčím dovnitř ruku a vyberu jeden lísteček. Na poslední chvíli ho ale pustím a vyberu jiný.

Rozložím ho a začnu se smát.

To se po včerejším dramatu hodí.

Když jsem byla malá, fascinovaly mě jezdící schody. Vždy jsem po nich chtěla vyběhnout v protisměru. Máma mi to nikdy nedovolila, a když jsem to jednou chtěla vyzkoušet v pubertě, kámošky

mě odtamtud odtáhly s tím, že je ztrapňuju. A potom jsem to už nikdy neudělala.

Je mi dvacet osm let, a nikdy jsem neběžela v opačném směru po eskalátoru.

A já to chci!

Po práci půjdu do nákupního centra a udělám to!

S lítostí se podívám na svoje tygrované šaty přehozené přes opěradlo židle. Když už nechodím s Radkem, nemusím brát ohled na jeho módní názory a klidně můžu vypadat jako prostitutka v zoo.

Překáží mi však zápach zvratků.

Vyperu je a brzo to spolu roztočíme.

Místo nich si obleču jiné šaty, červeno-zlaté, s dlouhými rukávy a áčkovou sukní. I moje garderoba je už pomalu, ale jistě vánoční.

Otevřu okno a vykouknu ven.

Dnes nemrzlo, a chodník je dokonce mokrý.

Těší mě to a netěší zároveň.

Když nesněží a nemrzne, můžu jet na kole, což je můj oblíbený způsob dopravy.

Když sněží, musím jít pěšky nebo jet autobusem, ale... je sníh.

Obleču si teplé punčochy, zababuším se do teplého kabátu a před odchodem zavěším na svoje kolo jednu maličkou vánoční ozdobu.

Přece jen už je prosinec, tak se to hodí.

Zadek se mi na normální teplotu zahřeje až kolem desáté.

Jsem vzadu a vyrábím prednisonové čípky. Popíjím čaj s příchutí punče a s kolegyní Peťou, která kontroluje expiraci léků, si vyměňujeme tipy na vánoční dárky.

„Nino, jak pokračujete s hledáním bytu?“ vyruší mě od povinností Jelka.

„No, včera jsem se s Radkem rozešla, takže asi už nehledáme.“

„Vy jste se rozešli?“ Jelka se s perfektním smykem přesune zpoza prodejního pultu k nám dozadu.

„Proč?“

„Máš tam zákazníka,“ řeknu jí a hlavou kývnu dopředu.

„Moment, prosím,“ zakřičí na zákazníka a zvedne na mě obočí.

„Mohla bych ti strhnout prémie,“ upozorním ji.

„Zatím nejsi moje šéfka, tak se tu nenaparuj a vyklop to!“

„Protože ho nemiluju.“

„Je hodný, milý, fešák, má stabilní práci, záleží mu na tobě, chce s tebou žít, nezapomíná na tvůj svátek... a ty se s ním rozejdeš, protože ho nemiluješ? Jsi vadná?“

Navenek se rozesměju, ale uvnitř zesmutním.

„Nejsem vadná, jen jsem nechtěla ztrácet čas ani jednoho z nás. Ty city tam nebyly a už se ani neprobudí.“

„Takže ho můžu pozvat ven já?“

„Radka?“ vytřeštím na Peťu oči.

„Vždyť ho přece nemiluješ.“

„Ty máš zálusk na Ninina bývalého přítele? Nejsou rozejítí ani dvacet čtyři hodin!“ přidá se Jelka.

Přejdu k pultu a obsloužím oba zákazníky, kteří tam čekají. Děvčata mám za zády a jen co se za zákazníky zavřou dveře, otočím se k nim.

„No, asi mi to nevadí, když už s ním nejsem,“ vyhrknu po chvíli, protože to bych přece měla říct, pokud už k Radkovi nic necítím. I když je mi z té představy trošku divně.

„Podle mě je to dokonalý muž. Ale nic bych si nedovolila, protože byl přece s tebou. Víš, že taková nejsem. Ale teď, když je volný... škoda takového chlapa. Nechci, aby mi ho nějaká fuchtle vyfoukla před nosem jen proto, že otálím.“

„Nemyslíš si, že potřebuje trochu času, aby se vzpamatoval z rozchodu?“ zeptám se opatrně.

„Potřebuje ženské náručí, ne? Budou Vánoce a útěcha se mu bude hodit. Nechtěla bys přece, aby byl tvůj kamarád Radek sám a smutný u vánočního stromečku, nebo ano?“

„Peťo, ty jsi jako hyena. Ještě ani nevychladl a ty už se na něj vrháš, abys ho roztrhala na cucky! Chudák chlap!“

Kvůli tomu Jelčinu přirovnání mi zaskočí čaj.

„No tak! Jsem praktická žena!“

„Jsi mrchožroutka!“

„Dáš mi jeho telefonní číslo?“ otočí se na mě Peťa.

„Co kdybys přišla rovnou k němu domů a místo oblečení se převázala jen velkou červenou mašlí?“

Přestanu poslouchat jejich dohadování a provedu inventuru svých pocitů.

Jak se cítím kvůli tomu, že se Peťce líbí můj přítel? Teda bývalý přítel.

Je to trochu divné, a dokonce trochu žárlím, ale zároveň vím, že nikdy neudělala nic, čím by mu to naznačila. Žádné hloupé úsměvy, mrkání, dotyky. Nic. Vždy se chovala jen kamarádsky.

Vadilo by mi, kdyby byli spolu? Mám je oba ráda. Chci, aby byli šťastní. Je divná představa, že se spolu milují? Tak to teda ano! A vadí mi to? Ne.

Znovu si uvědomím, jak neperspektivní náš vztah byl.

Začínám se obávat, že jsem to věděla od začátku, ale ignorovala jsem to.

Protože jak správně řekla Peťa, měl všechny atributy ideálního budoucího manžela.

Vstoupí zákazník a já ho s úsměvem pozdravím.

„Poprosím vás o Lioton gel. Tchyni bolívají kolena a tohle jediné jí pomáhá. Dám jí to pod stromeček.“

Věnuju mu další úsměv. Miluju zákazníky, kteří přicházejí nejen s požadavkem, ale i s přiběhem. Vytáhnu vánoční balení za akční cenu a položím ho před něj.

„Tady jsou tři gely za cenu dvou, vyplatí se to. Tchyně bude určitě ráda.“

Pán si vezme krabičku do ruky a důkladně ji studuje.

„No a s nižším číslem by to nebylo levnější?“

„Prosím?“ zeptám se nechápavě.

„Je tu napsáno Lioton gel 100 000. Nemáte levnější, například 50 000? Nemám tchyni moc rád a vlastně by jí stačil Lioton gel bez čísel.“

Rozesměju se a vysvětlím mu, že jiná čísla výrobce nenabízí.

„Slyšely jste to?“ přejdu dozadu za ženskými. „Mám tohle předvánoční období ráda. S lidmi je větší zábava než obvykle.“

Další hodinu obsluhuju zákazníky. Mezitím se směju e-mailům od Jelky, ve kterých nám s Petou posílá desítky fotek hyen, které žerou zdechliny, spí, sedí, leží, rozmnožují se, a dokonce i obrázek hyeního porodu.

Zatřesu hlavou a snažím se přijít na jiné myšlenky.

„Fuchtle? Co to slovo znamená?“ zeptám se Peti, která je u druhé pokladny. Ona je farmaceutická laborantka, takže může prodávat jen volně prodejné léky. Já a Jelka jsme farmaceutky, takže můžeme... vlastně všechno.

Zarazí se. „Víš, že přesně nevím? Máma to slovo používala pro každou ženu, kterou neměla ráda. Takže asi nic pěkného.“

„Počkat, vygooglím to,“ přistoupí ke mně Jelka a za pár vteřin už hlásí: „Je to nářeční výraz a znamená nečestná žena, ale někde i škaředá.“

Ukládám si to slovo do své slovní zásoby. Fuchtle.

„Víte co?“ nadhodí Jelka s nevinným úsměvem. „Peťa určitě není fuchtle. Je to čestná žena. Počkala celých dvanáct hodin po rozchodu, než se rozhodla, že uloví Radka! Na druhou stranu, kdyby se to dozvěděla včera večer, možná by nespala ve své posteli. Hyeny cítí pach čerstvého masa na kilometry.“

Peťa rozhořčeně vykřikne a pohotově si vyzuje botu, kterou hodí po Jelce. „Přísahám, že tě zabiju, jestli s tím nepřestaneš!“

A já? Já se za monitorem počítače potichu směju. Nechci totiž dostat do hlavy druhou botou.

Stojím v obchodním centru. Z reproduktorů zpívá Chris Rea o tom, jak na Vánoce jede domů. Nezněl by tak vesele, kdyby jezdil na kole jako já nebo kdyby ho v cíli čekala máma, jako je ta moje.

Mísí se ve mně strach a vzrušení.

Neuvědomila jsem si, že hodně lidí v obchodech znamená i hodně lidí na eskalátoru.

Už jsem tu dobrou půlhodinu a nenastal moment, kdy by byly schody prázdné a já bych měla příležitost splnit svůj úkol. A celkově je mi trochu trapně z představy, že i když ten moment prázdných schodů vychytám, při mé ztřeštěné snaze vyběhnout v protisměru mě uvidí hodně lidí. Všichni si pomyslí, že jsem padlá na hlavu.

Uběhne dalších patnáct minut.

Tohle je jedna z nejlehčích věcí v mém adventním plánu. Kde vezmu odvalu na ty ostatní?

Bože, ty jsi zbabělec, Nino!

Na těch schodech bude volno až po zavíračce. Nesmí mě to odradit.

Uhladím si šaty a nevinně se usměju na sekuritáka opodál. Hlavně nevzbudit podezření.

Vyrazím.

Myslela jsem si, že to zvládnou rychlým krokem – jako někdo, kdo moc spěchá –, jenže ty schody se hýbou moc rychle a za pět vteřin jsem zase dole.

Nějaký pán sestoupí z eskalátoru a podezřívavě se na mě podívá.

Nerozhlížím se kolem sebe, protože pohledy ostatních by mohly oslabit moje odhodlání.

Vzápětí to zkusím znovu, ale tentokrát běžím. Bože, to je skvělé!

Jedna žena mi ustoupí z cesty.

„Pardon!“ lapám po dechu.

„Ženská, přeskočilo vám?“ zeptá se mě starší pán a já se jen zasměju.

Už jen posledních pár schodů a mám to!

„Kluci, uhněte!“ křičím na dva výrostky, kteří právě nastoupili. „Je to můj adventní úkol a musím ty schody zdolat!“ směju se a dochází mi dech.

Hledí na mě jak telata na nová vrata, ale uhnou mi.

Jsem nahoře! Jsem nahoře! Zvládla jsem to!

Utržila jsem pár udivených i odsuzujících pohledů, ale ty pocity vítězství a svobody v mém nitru je hravě překonají!

Bože, jdu ještě jednou!

A bez toho, abych o tom přemýšlela, se vydám na zpáteční cestu druhými schody.

„Slečno! Hej, slečno, vy na těch schodech! Okamžitě se vraťte, to nesmíte!“

Otočím se za hlasem a uvidím toho sekuritáka, který byl ještě před chvílí v přízemí, ale teď se na mě mračí z horní části schodů.

„Promiňte, ale nemůžu!“

Plná adrenalinu se chystám zrychlit a utéct z obchodního centra. Nenechám se přece chytit!

Ale když se opět zaměřím na sebe, zjistím, že na eskalátor nastoupila snad celá třída středoškoláků. Minimálně deset jich už je na schodech a další se tlačí dole.

Zmateně skáču pohledem mezi zamračeným sekuritákem, ke kterému se nevyhnutelně přibližuju, a bandou znuděných děcek.

Co budu dělat?

„Kčertu!“

Najednou ucítím dvě silné ruce pod pažemi a někdo mě prudce popotáhne, jako bych byla hadrová panenka. Vykřiknu.

Netrvá to ani dvě vteřiny a najednou jsem na druhém eskalátoru.

„Co to děláte?“ zadýchaně se zeptám iniciativního cizince.

„Zachraňuju dámu v nouzi.“

Zadívám se do jeho rozesmátých zelených očí a trochu se mi zatočí hlava. Ještěže mě stále drží. Do háje, proč mě pořád drží?

„Vystupujeme,“ upozorní mě, protože jsem otočená zády po směru jízdy.

Pustí mě, já se otočím a přejdu na pevnou zem. Potom se na něj znovu podívám.

Bože, to je fešák!

Má na sobě kalhoty od obleku a košili. Má černé vlasy, pronikavé oči a strniště na tvářích. A jak je vysoký! A ta široká ramena!

Je příliš hezký a v přítomnosti takových mužů vždycky zner-vózním.

„Nemůžete tu jen tak přetahovat cizí ženy,“ začnu, ale jeho smích mi nedovolí pokračovat.

„Z eskalátoru na eskalátor!“ křičím, aby mě přes ten řehot slyšel. „Nenechal jste mě domluvit!“

Rozhořčeně si založím ruce v bok, ale okamžitě zkrotnu, protože se objeví pán z bezpečnostní služby.

„Postarám se o to?“ zeptá se fešáka.

„Ne, zvládnu to.“

„Jak chcete.“

Vrhne na mě ještě jeden přísný pohled, který mě donutí nesměle pípnout „promiňte“, a odejde.

Muž se už nesměje, upřeně mě sleduje a na rtech mu hraje jemný úsměv.

„Váš kamarád?“ zeptám se ho.

„Tak něco.“

Proč mě tak pozoruje?

Přejedu si jazykem po zubech a prohlédnu si předeek šatů i podrážky.

„Co to děláte?“

„Zjišťuju, jestli nemám něco na šatech, mák mezi zuby nebo třeba toaletní papír na botě.“

„A proč to děláte?“

„Abych přišla na to, proč se na mě tak díváte.“

Očividně přemáhá smích. Co je na tom vtipného?

Přistoupí ke mně o krok blíž a tentokrát vnímám jen jeho, nejsem plná adrenalinu, jako když mě držel prvně na schodech. Není v mém osobním prostoru, jen na jeho hranici, ale jeho bezprostřední blízkost v kombinaci s intenzivním pohledem ve mně vyvolají rozpaky a také nový nával nervozity.

Odstoupím a natáhnou před sebe ruku, abych ho zastavila. „Hohó, kovboji, co to děláte? Nejsem jedna z těch dívek!“

„Z jakých dívek?“

„Z těch, na které se usmějete těmi svými rovnými bílými zuby a ony si s vámi dají rychlovku na toaletách pro hendikepované! Mimo chodem, nosil jste jako dítě rovnátka?“ vypadne ze mě, protože nikdo se nemůže narodit s tak rovnými zuby. A pokud ano, tak je příroda nespravedlivá mrcha.

„Ne, nenosil jsem rovnátka.“

Pořád nepřestal s tím svým uhrančivým pohledem. Je to snad ještě horší. Polije mě horko.

Včera jsem byla ještě zadaná a porozchodové dekorum je jistě v rozporu s tím, jak se cítím v přítomnosti tohoto muže.

„Tak já půjdu. Díky za záchranu.“

Otočím se na patě a rychle odcházím pryč.

Po pár vteřinách ale kráčí vedle mě.

„Kam jste se vydal?“ Chci ho setřít, ale přistihnu se při tom, že si namotávam vlasy na prst. Výborně, jsem opravdu přímo ztělesněním nezájmu.

„Myslel jsem, že vás vyprovodím a dokončíme náš rozhovor.“

Ach bože, on mě chce doprovodit ke kolu? Neusmívej se, Nino. Hraj nepřístupnou. Buď jako sklenice s kyselými okurkami. Neznáším ta víčka bez závitů. Nikdy je nedokážu otevřít a vždycky to skončí masakrem s nožem. A já teď budu tak nedobytná jako

ta lákavá, křupavá sladkokyselá okurka ukrytá za sklem a neporazitelným víčkem.

Udržím porozchodové dekorum.

Usměje se, a i když můj mozek vysílá signál *nereagovat!*, koutky úst se mi zvednou v úsměvu. A vůbec ne normálně. Dokonale si umím představit ten svůj přihloupělý, šťastný úsměv.

„A co vás přesně zajímá?“ zeptám se po chvíli rezignovaně.

„Rád bych věděl, proč jste běžela po eskalátoru v protisměru.“

Právě procházím vstupními dveřmi.

Letmo kouknu na jeho košili. Má pod ní tílko? „Bude vám zima.“

„Zvládnou to.“

Dívá se, jak odemkávám kolo.

„Když vám to řeknu, vrátíte se zpátky a necháte mě na pokoji?“

„Možná.“

„Mám adventní plán, víte?“ vysvětlím mu.

„Nerozumím,“ řekne a zatváří se zmateně.

Je v té chvíli tak roztomilý, že mě přemůže nový nával nervozity.

„Já vám to vysvětlím, ale jen proto, abyste mi dal pokoj. Ale musíte zavřít oči.“

„Proč?“

„Bože, vy máte víc otázek než moje babička! Jste moc hezký, jsem z vás nervózní.“

Začervenám se, když mu navzdory přetrvávajícímu úsměvu potmění pohled. Znovu o krok ustoupím.

„Jen si moc nemyslete, člověče. Zavřete ty oči, je mi zima a chci jít domů.“

Zavře oči.

Chvilí na něj mlčky koukám.

Je vážně hezký. Ale ne takovým tím uhlazeným způsobem. Je tak nějak mužně přitažlivý. Vlasy má trochu rozčuchané a potřeboval by oholit. Řasy má delší než já, darebák jeden, čelist má

výraznou jako ten blondák z Backstreet Boys a má silný, široký krk jako Frodo z Pána prstenů. A nos má trochu jako Johnny Depp. Ježíšmarjá, je poskládaný ze všech mých pubertálních lásek?

„Byl to jen trik, abyste si mě mohla v klidu prohlédnout?“ ukončí mou obhlídku.

„Kdeže,“ zareaguju pohotově a jsem vděčná, že mě nevidí. „Šlápla jsem do hovna a čistila si botu v trávě.“

Bože, mohla jsem říct do žvýkačky!

Zasměje se. „Lhářko.“

Řeknu mu pravdu, protože je cizí. Nezáleží na tom.

„Včera jsem zjistila, že nežiju takový život, jaký bych chtěla. Že hodně věcí dělám ne proto, že chci, ale proto, že si myslím, že bych je měla chtít. Rozhodla jsem se to změnit. Vytvořila jsem si adventní plán. Dvacet čtyři úkolů, každý den jeden, až do Štědrého dne. Sny, které si chci splnit. Chyby, které musím napravit. Věci, na které jsem nikdy nenašla odvalu. A když to všechno udělám, bude ze mě jiná žena, víte?“

Otevře oči a já ty svoje zavřu.

„Jaká žena z vás bude po Vánocích?“

„Odvážná,“ řeknu jednoduše. „Taková, která se nebojí dělat to, co chce, a žije naplno.“

Otevřu oči. Ve tváři mu nedokážu nic vyčíst.

„Běžte dovnitř, protože když se nachladíte a dostanete zápal plic, já vám do nemocnice pomeranče nosit nebudu.“

„Proč ne?“

„Zasekl jste se ve čtyřech letech, když se pořád tak vyptáváte?“

Oči se mu smějí, moje urážky se ho ani trochu nedotýkají.

Povzdechnu si. Zřejmě jsem vyslala až moc matoucích signálů na to, aby ho můj ostrý jazyk odradil. A já vlastně ani nechci, aby ho odradil, ale netoužím být ani příliš vstřícná. Trochu neochotně se posadím na kolo a chci se rozloučit, když položí ruku na řídítka, přesně tam, kde mám mašli. Prsty ji pohladí a usměje se.

Potom se podívá na mě.

„Chci vaše číslo.“

„Třicet osm,“ vyhrknu a ignoruju to příjemné šimrání v žaludku.

„Nezajímá mě velikost vašich bot.“

„Tak potom 80C?“ zašklebím se mu drze do tváře.

„To je fascinující, ale rád bych na to šel pomaleji. Chci telefonní číslo.“

Chvilí na něj koukám zpod přivřených víček a neubráním se záblesku představy, jak pomalu by na to mohl jít. Myslím, že dekorum není moje silná stránka.

Vzpamatuju se a vysypu ze sebe sled číslic, jak nejrychleji umím.

Odstrčím z kola jeho ruku a rychle vyrazím.

Nezná moje jméno ani já jeho.

A jestli si náhodou to telefonní číslo zapamatoval, dovolá se mojí pobožné matce.

HRDINSKÝ KOVBOJ

Dívám se za ní, dokud mi nezmizí z dohledu.

Nikdy jsem nepotkal takovou ženu.

Nemůžu se rozhodnout, jestli je úžasná, nebo úplně bláznivá.

Anebo obojí.

Rychle si její číslo naťukám do mobilu.

Nevím, jak se jmenuje.

Uložím si ji jako Ženu v červených šatech.

Vydám se zpátky do kanceláře. Za pár minut mám schůzku s potenciálním nájemcem, chtěl jsem si vyřídit něco v bance, ale na eskalátoru jsem zahlédl ji – její červené šaty, záplavu hnědých vlasů a narůžovělou tvář – a banka mi úplně vypadla z hlavy.

V tom okamžiku mi připomněla zvířátko lapené do pasti. Na hoře na ni čekal Igor a dole jí schody blokovala skupinka mládeže.

Nevím, proč jsem se natáhl a přitáhl ji přes zábradlí k sobě.
Nepřemýšlel jsem nad tím, jen jsem to zkrátka udělal.

A potom otevřela ústa a každým dalším slovem mě fascinovala víc a víc. Sledoval jsem ji jako pes, ale nedokázal si pomoci.

Myslí si o sobě, že je málo odvážná? Ona, ze které život přímo prýští, je přesvědčená o tom, že nežije naplno?

Jak potom, kčertu, žiju já?

Když odcházím z práce, je skoro sedm.

Ani nepočkám, až přijdu domů, a zavolám jí z auta.

Co je vlastně ten její adventní plán? Co bude dělat zítra?

„Haló?“ ozve se v telefonu ženský hlas. Její hlas.

„Dobrý den. Tady je váš záchránce z eskalátoru.“

„Záchránce z eskalátoru? Nerozumím. To je nějaký vtip?“

Je to její hlas. I když mu chybí jiskra a hravost, je to její hlas.

A tahá mě za nos.

„Promiňte, pane, ale jestli něco prodáváte, nemám zájem.“

Zmateně se zamračím. Asi je jen bláznivá a já jsem jí nalezl. . .

„Mami, kdo je to?“ zaslechnu v pozadí další ženský hlas.

„Nějaký prodejce po telefonu. Nabízí mi eskalátor.“

Mami?

V hlavě mi to šrotuje.

„Promiňte, madam, nejsem telemarketingový pracovník. Zřejmě mě došlo k omylu. Máte dceru? Malá hubatá bruneta?“

Na druhé straně nastane na chvíli ticho.

„Mám dvě dcery, obě jsou malé brunety, ale něco mi říká, že myslíte Ninu.“

Nina.

„Dala mi vaše číslo místo svého. Omlouvám se.“

„Ninin humor jsem nikdy nepochopila, mladý muži. Tak či onak, Nina je zadaná. Brzy se nastěhuje ke svému příteli.“

To vysvětluje její matoucí signály.

Pocítím zklamání. Nesmyslné zklamání. Strávil jsem s ní na nejvyšší čtvrt hodinu. Je jedno, jestli je zadaná, nebo ne.

„Byla to obchodní věc,“ zalžu. „Mohla byste mi dát, prosím, její telefonní číslo?“

„Kvůli obchodní věci jí voláte v sedm večer?“

„Jsem workoholik,“ nenechám se vyvést z míry.

„Počkejte, mladý muži, hned to vyřeším.“

Nevěřicně poslouchám, jak se radí s tou druhou, zřejmě Nininou sestrou. Rozhodnou se, že jí zavolají a zeptají se jí na to.

„Nino? Proč jsi dala nějakému prodejci eskalátorů moje číslo? Co to má znamenat?“

Zachechtám se. Prodejce eskalátorů.

Chvilí je ticho, Nina zřejmě vysvětluje. Potom mluví její matka a poté se ozve zase mně.

„Chce s vámi mluvit, mladý muži. Dám teď telefon, ve kterém je ona, k telefonu, ve kterém jste vy. To by mělo fungovat. Vyřešte si to mezi sebou. Já jsem už na takové věci stará.“

„Děkuju, madam.“

„Vy říkáte mé matce madam a mně hubatá bruneta?“

„Jste hubatá bruneta!“

„A vy jste neomalený a otravný.“

Zešíroka se usměju. Mám pocit, jako by se její energie vlévala i do mě.

„Nelžete, jsem váš hrdina.“

„Jedno přetáhnutí z vás nedělá hrdinu.“

V pozadí se ozve tlumené *Panebože, Nino!*

„Violo, vypni ten hlasitý odposlech! Tohle je soukromý hovor. Přestaň poslouchat! Běžte se dívat na nějakou telenovelu.“

Někdo, asi její matka, mumlá, že jestli chce vést skandální hovory, ať to nedělá přes její telefon. Potom se ptá boha, proč jí dal takovou dceru. A nakonec se zeptá druhé dcery, jestli to má, nebo nemá zmínit u zpovědi.

Nastane ticho.

„Jste tam?“ zeptám se.

„Ano. Přemýšlím, co máma u té zpovědi řekne. Z mého telefonu zaznělo slovo ‚přetáhnutí‘. Mám si ho pokropit svěcenou vodou?“

Zasměju se.

„Nebo,“ pokračuje a v jejím hlase zaslechnu úsměv, „naše mobility na sobě ležely, jako by se ti dva líbali. Kolik otčenášů se mám pomodlit?“

„Takže si představujete, jak se my dva líbáme?“ popíchnu ji.

„Ani ne. Určitě hrozně slintáte.“

„To pak posoudíte.“

„Na to zapomeňte. Když budu mít chuť na cizí sliny, pomazám se s bernardýnem.“

Nahlas se rozesměju.

„Je pravda, co říkala vaše matka? Že jste zadaná?“

Přímo cítím její zaváhání.

„Proč vlastně voláte?“

„Jsem zvědavý, jaký úkol vás čeká zítra. Chci vědět, jak ho zvládnete.“

„Nevím. Další úkol si vylosuju až ráno.“

„Dejte mi svoje číslo, Nino.“

„Ne.“

„Vezmete si moje číslo?“

„Možná.“

Nadiktuju jí ho.

„Jestli se mi neozvete, znovu zavolám vaší matce.“ Tentokrát jsem to já, kdo na okamžik zaváhá. „Váš adventní plán mě zajímá, protože... i mně v životě něco chybí.“

Potom zavěším.

Jdu domů, navečěřím se, osprchuju a... vrátím se zpět do obchodního centra.

Není tu úplná tma, vánoční výzdoba svítí i v noci. Má to tu zvláštní atmosféru. Možná bych ji sem mohl vzít... později. Nerozsvítím další světlo a přeju k eskalátoru.

Chvíli na něj koukám a uvažuji, jestli to chci opravdu udělat.

Zmáčknu vypínač a schody se s tichým předením dají do pohybu.

Rozběhnu se.

V půli cesty se mi rty roztáhnou do úsměvu. Když doběhnu do poschodí, už se směju naplno.

Bláznivá, úžasná ženská.

Dolů se svezu jako každý normální manažer obchodního centra.

Vypnu eskalátor a opustím svoje pracoviště.

Doufám, že se ozve. Nerad bych zjistil, že jsem na tom tak zle, že bych byl opravdu ochotný znovu otrávit její matku.

2. PROSINCE

*„Tichá noc, přesvatá noc,
náhle v ní jásoť zní.“*

Karel Gott – Tichá noc

RÁNO VSTANU A PRVNÍ MYŠLENKU VĚNUJU SVĚMU ZACHRÁNCI z eskalátoru. Vzpomenu si na jeho úsměv a také se usměju. Potom na to, jak mu svítily oči, když jsme si jeden druhého dobírali.

Ptal se mě, jestli jsem zadaná...

Neodpověděla jsem mu, protože... protože jsem sama jen dva dny.

Vstanu a rozvážně přejdu k akváriu.

Nakouknu do něj a bez zaváhání vytáhnu jeden lísteček.

Rozložím ho.

Celý den neříct ani slovo.

Možná to zní jako hloupost, ale jsem zvědavá, jaké to je.

Před pár lety jsem se dívala na jeden dokument o mnichovi, který nepromluvil sedmnáct let. Ten pořad pojednával o jeho běžném dni a rozhovorech s jeho blízkými. O motivaci, kvůli které se vzdal řeči.

Prý to od něj chtěl bůh.

Ten film mě fascinoval a podívala jsem se na něj dvakrát po sobě.

Z toho muže vyzařovalo světlo. Nepopsatelný klid. V jeho pohledu byla láska.

Mluvil i beze slov.

A tehdy se ve mně probudila neskutečná zvědavost. Jaké by to bylo?

Čím je ticho tak výjimečné?

Já mluvím hodně.
Sama se sebou.
S cizími lidmi.
S kolegyněmi, přáteli, rodinou.
Mluvím i s postavami v knihách nebo filmech.
Hlavu mám ustavičně plnou slov a pořád se mi v ní honí myšlenky.

Poslouchám hudbu, podcasty, sleduju filmy.

Já neznám ani ticho zvenčí, natož tak to vnitřní.

Zhluboka se nadechnu.

Nový úkol.

Od probuzení jsem ještě nepromluvila a už to ani neudělám.

Ve sprše mě přepadne stres. Jak si koupím oběd? Jak poděkuju v obchodě? Jak budu mluvit s kolegyněmi? Jak obsloužím zákazníky? Jak zvednu telefon?

Když budu někomu potřebovat předat nějakou informaci, můžu ji napsat, nebo je to podvádění?

A také nebudu moct zavolat tomu muži. Ach, to mě mrzí asi nejvíc.

Možná bych mu mohla zatelefonovat a mlčet jako nějaký úchyl. Slyšet jeho dech a hlas a potom zavěsit.

Ta představa mě rozesměje.

Zvuk mého smíchu vycházející z mého hrdla mi najednou přijde cizí a jiný.

Připravím se do práce a nepustím hudbu ani televizi.

Zklamaně se podívám z okna. V noci přšelo, cesta je mokrá. Žádný sníh, žádný mráz.

Vyrazím do práce.

Už jsem skoro na místě, když mi do cesty vběhne nějaký pán, který se znenadání rozhodne přejít přes silnici mimo přechod pro chodce.

Strhnu kolo, ale i tak do něj vrazím a oba spadneme.

Zůstanu ležet na mokré zemi.

Myslím, že mi nic není.

Bolí mě zadek a loket, ale nic vážného se nestalo.

Posadím se a podívám se na toho pána.

Právě vstává, asi dva metry ode mě.

„Ženská bláznivá! Proč nedáváte pozor? Copak jste neviděla, že přecházím? Jestli neumíte jezdit na kole, chodte pěšky!“

Dál mluví zvýšeným hlasem a já na něj ze země jen překvapeně koukám.

Jindy bych už stála, píchala mu prstem do hrudi a vysvětila mu, kdo za tu nehodu může. Přímo se vidím, jak si na něj dovoluju, i když má odhadem tak o padesát kilo víc než já.

Jenže dnes nemůžu mluvit a kdoví proč se mi hlava neplní myšlenkami jako vždy.

Jistě ho něco trápí, nerozčiluje se kvůli mně. Vždyť se nám nic nestalo, o nic nejde.

A jestli se nerozčiluje kvůli mně, nemusím na to reagovat.

Jestě chvíli pokračuje, načež si uvědomí, že z její strany nepřichází žádná odezva.

Zasekne se.

Přistoupí ke mně.

Výraz v jeho očích se pomalu mění.

„Jste v pořádku?“

Podá mi ruku a já ji přijmu.

„Rozčiluju se tu jako hlupák, a přitom jsem já vstoupil do cesty vám, hm?“

Neodolám a usměju se.

„Opravdu jste v pořádku?“

Přikývnu.

„Mrzí mě to. Já... moje žena je nemocná a jsem z toho nervózní. Vždy mám o ni nesmírný strach. Má křehké zdraví a i obyčejná viróza může být pro ni nebezpečná.“

Kdybych se s ním pohádala, odešla bych od něj s vědomím, že je to nevrlý starý osel.

Teď je to muž, který je nepříjemný kvůli obrovskému strachu o milovanou ženu.

Impulzivně se k němu natáhnu a na znamení podpory mu stisknu dlaň.

Opětuje mi stisk a potom mi zvedne kolo.

„Vypadá v pořádku,“ prohlédne si ho. „Pojďte, přes cestu je pekárna. Koupím vám něco dobrého jako odškodné. A omluvu. Souhlasíte?“

Znovu se usměju a přikývnu.

Vejdeme do pekárny, která nás vítá teplým, měkkým světlem. Na vitrínách jsou mašle a v rohu trůní vánoční stromeček.

Prodavačka nás pozdraví a zeptá se, co si dáme.

Otevřu ústa, abych odpověděla, a potom je zavřu.

Pokrčím rameny a ukážu prstem na obrovský plněný čokoládový croissant.

A potom i na ten s džemem.

Jsem přece zraněná na dvou místech.

„Kávu s sebou?“ zeptá se prodavačka a já znovu pokývám hlavou.

„Jakou?“

V zoufalství rozhodím rukama. Necháपavě na mě civí.

„Espresso? Latté? Cappuccino? Vánoční speciál?“

Nadšená, že aspoň ten pán pochopil, že mi nemůže klást otevřené otázky, zatleskám.

Ukážu čtyři prsty.

„Pro slečnu vánoční speciál a pro mě espresso s mlékem.“

Také si koupí nějaké pečivo a už vycházíme ven. Na rozloučenou zamávám prodavačce, která mě sleduje ne zrovna příjemným pohledem.

Postavíme se proti sobě, abychom se rozloučili.

Co nejkrásněji se usměju, aby věděl, že jsem mu vděčná.

„Víte co? Nevadí, že nemůžete mluvit. Váš úsměv a vaše oči řeknou všechno potřebné. Slova se často přeceňují. Vrátím se za manželkou. Přeju vám krásné Vánoce a vlastně i krásný život.“

Tak moc mu chci popřát všechno dobré a brzké uzdravení jeho ženě!

Nemůžu. Místo toho ho spontánně obejmou a věřím, že ten akt to řekne za mě.

Potom se každý vydáme svým směrem a já mám v sobě nádherný pocit.

Když vejdu do lékárny, usměju se a zamávám.

Je tu i Janka, sanitářka, která pracuje na částečný úvazek.

Zeptají se mě, proč jsem přišla pozdě.

A proč mám špinavý kabát.

Tajemně se usměju a pokrčím rameny.

„Co se stalo?“ začnou se zajímat, když pořád mlčím. „Proč jsi potichu?“

„Jsi nemocná?“

Zavrtím hlavou a pustím počítač.

„Složila jsi slib čistoty a mlčenlivosti?“

Pokývám dlaní ze strany na stranu, abych naznačila, že nejsou daleko od pravdy.

„Už vím. Celou noc jsi intenzivně pracovala pusou a teď ji máš přetíženou.“

Zaculím se. Jelka je číslo...

„Pracovala pusou?“ zeptá se zmateně Peťa, a když se jí rozsvítí, rozhořčeně na mě namíří prst. „Ty ses dala zase dohromady s Radkem?“

Rozesměju se a potom zavrtím hlavou.

„Už jsi mu psala?“ zeptá se jí Jelka.

„Do toho ti nic není!“ okřikne ji a začervená se.

Takže ano.

Zapojí se do toho i Janka a holky jí vysvětlí, co se včera stalo. Vyjádří lítost a já přikývnu.

S Jankou nemám až tak blízký vztah jako s Peťou a Jelkou. Nemám s ní žádný problém, jen je mnohem tišší, introvertnější a málokdy se zapojuje do našich rozhovorů. Většinou jen přijde, odvede svou práci a odejde.

„Možná dnes Nina předstírá, že je hyena. A jak víme, hyeny nemluví,“ oduší Jelka a potom zavýje.

Navenek to tak možná nevypadá, ale ty dvě se mají opravdu rády, i když jedna na druhé nenechá nit suchou. Hlavně Jela na Petře.

„Ty dnes vůbec nebudeš mluvit? Jakože vůbec?“ ujišťuje se Jelka.

Zavrtím hlavou.

„A jak budeš vydávat léky?“

Spojím ruce v němé prosbě a přidám i prosebný pohled.

Vzdychne si.

Když mi zazvoní služební mobil, zvednu ho a poslouchám. Druhé straně však nedojde, že má říct, co potřebuje, a neočekávat odezvu. Myslí si, že je něco se spojením, a proto volá znovu a znovu.

A tak telefon odevzdám Petě.

V tichosti pracuju na všem, co nevyžaduje řeč. Připravuju léčiva na objednávku, naskladňuju nové léky a zboží, zadávám faktury do systému pro účetní a také dělám fakturace receptů pro pojišťovnu, což je moje nejmíň oblíbená činnost, ale co už.

Oběd dnes vynechám, protože mám ještě ten druhý croissant z rána.

Peťa se jde najíst, Jelka kvůli mně nemůže, jak mi laskavě zdůrazňuje, a já se zašiju do našeho kuchyňského koutku, který tvoří malý stůl a tři židle v rohu.

Překvapí mě, když si ke mně přisedne Janka.

Je také těhotná, stejně jako naše vedoucí, ale je teprve v půlce druhého trimestru, takže jí břicho skoro není vidět.

Šíří se to tu jako nákaza...

Jindy bych už dávno mluvila, abych vyplnila ticho mezi námi.

Teď se však ozývá jen cinkání našich lžiček, když si mícháme horký čaj.

Nejistě se na mě podívá a já se na ni trochu rozpačitě usměju.

Zopakuje to ještě dvakrát a potom vyhrkne: „Mám strach, že nebudu dobrá máma.“

Vytřeštím oči.

„Mrzí mě, že tě s tím zatěžuju, ale víš, jaká jsem. Nemám kamarádky. Manžel mi opakuje, že budu výborná máma, ale on mě miluje, takže se to nepočítá. A co on ví o mateřství?“

Začne míchat rychleji, její rozrušení je zjevné.

„Víš, já... já nemám mámu. Zemřela. Vyrostla jsem u babičky, která byla už moc stará na to, aby mě vychovávala. Vlastně se jen postarala, abych byla čistá, najedená a chodila do školy. Nechala si mě jen kvůli tomu, že by na ni nevrhalo dobré světlo, kdybych vyrůstala v dětském domově. Nechci být nevděčná, to rozhodně ne... ale já nevím, jak být dobrou mámou, protože mi to nikdo neukázal. Nechci, aby se moje dcera cítila tak, jak jsem se v dětství cítila já. Nemilovaná. Nechtěná.“

Otevřu ústa rozhodnutá dnešní úkol porušit, protože potřebuje utěšit.

Chci jí říct, že bude skvělá matka, protože už jen obavy z toho, jakou matkou bude, vypovídají o tom, že už teď je dobrá máma. A že nejdůležitější je, že svoje dítě miluje.

Už se mi z hrdla derou první hlásky, když mi oči padnou na naši nástěnku, na které jsou připnuté desítky fotek z různých akcí. Naše lékárna je součástí řetězce a párkrát za rok se setkáváme na velkých společných setkáních.

Vezmu Janku za ruku a přejdu s ní k nástěnce.

Odšpendlím z ní tři fotky.

Všechny jsou z letošního dne dětí. Janka tam byla s neteří svého manžela.

Podám jí první fotku, na které s ní skáče v nafukovacím hradě, drží se za ruce a smějí.

Potom druhou, na níž chová v náručí půlroční dceru jednoho z regionálních ředitelů a ve tváři má naprosto zbožný výraz.

A nakonec třetí, na které se válí na zemi během pěnové party, jsou na ní zavěšené dvě děti a další stojí okolo ní. Hromada šťastných tváří.

Na tu, na které drží miminko, dopadne slza. A potom druhá.

„Miluju děti. Asi žádná maminka neví, co si počít s prvním miminkem, že?“ Utře si slzy a trochu se usměje. Povzbudivě jí úsměv opětuju. „Můj muž má čtyři mladší sourozence, kterým pomáhal. Poradí mi on, nebo zavolám jeho mámě. Možná by se k nám po porodu i na pár týdnů nastěhovala, zeptám se jí. A možná... jsou moje obavy zbytečné a budu to všechno vědět tak nějak instinktivně.“

Horlivě přikyvuju.

Znovu si utře slzy a připne fotky na nástěnku. Potom mě pohladí po rameni.

„Děkuju. Já... víš, že nejsem... společenská. Potřebovala jsem si o té věci promluvit s nějakou jinou ženou.“

Bože, tak moc bych jí chtěla odpovědět! Otevřu náručí.

Viditelně zaváhá. Potom mě trochu neobratně obejmě a já ji srdečně stisknu.

„No... dobře, půjdu už domů.“

Jde se převléct a potom ji sleduju, jak si v očividných rozpacích obléká kabát. Tu a tam ještě posmrkne.

Rozloučím se s ní.

Čaj, který piju, je studený, ale vůbec mi to nevádí, protože se mi v hrudi rozlévá příjemné teplo.

Odpoledne se zastavím v potravinách. Mám neskutečnou chuť na inovecký salám. Doma žádný nemám a odmítám zaplatit přemrštěnou sumu za vakuově balený, přestože se u pultu s masnými výrobky dorozumívám rukama a významnými pohledy.

Prodavačky mě znají i jménem, proto mě zahrnují otázkami, ale já jen krčím rameny, a i když mi je trapně, potřebuju dostat svůj salám.

Nakonec s úlovkem přejdu k pokladně, kde na prodavaččinu otázku, kolik mám rohlíků, ukazuju prsty a potom na ni mávám platební kartou.

Při odchodu zaslechnu, jak říká kolegyni: „Čím to je, že se to tu v prosinci hemží samými magory?“

Neurazím se, nejsem přecitlivělá.

Kolo dám do sklepa a jdu po schodech do svého bytu.

U výtahu v druhém poschodí potkám sousedku, paní Gajdošíkovou.

S úsměvem jí zamávám.

„Dobrý den, Ninko, dobrý den. Jak se máte? Zdravíčko slouží? Ráno jsem vás viděla jet do práce na kole. Není vám zima?“

Znovu se usměju a pokrčím rameny, aby si nemyslela, že ji ignoruju.

„Neslyším, zlatíčko, musíte hlasitěji.“ Začne se dloubat v uchu. „Zesílím si naslouchátko.“

„Tak, hotovo. Mluvte, už bych vás měla slyšet.“

Nesmím, ale ona na mě kouká s takovou nadějí, že ji nemůžu zklamat.

A tak otevřu ústa, tvářím se, že mluvím, zřetelně artikuluju a rozhazuju rukama, ale z úst mi nevychází žádné zvuky.

Paní Gajdošíková se začne štourat v uchu, potom z něj vytáhne naslouchátko a naštvane si ho prohlíží.

„Pitomý vergl, neslyším ani ň! Jako kdybych se dívala na němý film! Promiňte, Ninko, zítra zavolám synovi, že mám pokažené

naslouchátko, aby mi koupil nové. Na co jsou tyhle moderní možnosti, když nefungují? Takový šmejda.“

S dalšími nadávkami nastoupí do výtahu a já... půjdu do pekla.
Za tohle určitě shořím v pekle.

Doma si dám rande s rohlíkem se salámem. Dobře, dvěma.
A ještě jedním. Osprchuju se a sednu si do tichého obýváku.

Cítím v sobě klid, jako už dávno ne.

Nikdy by mě nenapadlo, že ticho má takovou moc.

Že dokáže uklidnit našťvaného a vystrašeného muže.

Že díky tichu dostanu dar důvěry od uzavřené kolegyně.

Že upřímný úsměv dokáže nahradit tolik slov.

Ani nevím proč, ale vzpomenu si na tátu.

Odešel od nás, když jsem byla maličká, a založil si novou rodinu. Má další děti, syna a dceru. A mě jaksi vyloučil ze svého života. Nesetkával se se mnou, jen platil výživné. Když jsem dospěla a alimenty bylo třeba soudně zrušit, k soudu se ani nedostavil.

Za všechny ty roky o mě neprojevil zájem.

Jen jednou, asi před dvěma lety, se mi pokoušel dovolat. Byla jsem tehdy v práci, a když jsem se dostala k mobilu, měla jsem tam zmeškaný hovor a zprávu.

Ahoj, tady je Ignác, tvůj otec. Rád bych s tebou mluvil.

Ty dvě věty mě rozrušily natolik, že jsem několik dní chodila jako tělo bez duše.

Neodepsala jsem mu ani jsem mu nezavolala zpět.

Už se neozval.

Dodnes nevím, odkud měl moje telefonní číslo. Máma mu ho prý nedala a skutečnost, že se ozval, ji rozrušila asi víc než mě.

To číslo, na které jsem nikdy nezavolala, mám dva roky uložené.

Vezmu mobil a prstem projedu seznamem kontaktů až na jeho jméno.

Ignác Gerim.

Můj otec.